

1

(20 μετα  
πρώτων ετών)

# ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ Δ ΠΡΟΣΟΜΟΙΩΣΗΣ 39,47,49

1) <sup>α</sup> Με τον ίδιο τρόπο ο δοφός, αν μπορέσει, θα δείξει την αρετή στο πλούτη, αν όχι, στη φτώχεια.

β' Όταν άκουσε αυτό το πράγμα ο Αύγουστος θέλησε να αποδαρρύνει την κόρη (του) από το να κάνει αυτό. [...]. Τότε ρώτησε την κόρη (του), αν μετά από μερικά χρόνια θα προτιμούσε να είναι αερόμαλλα ή φαλακρή. [...]. «Δεν αμφιβάλλω ότι δεν θέλεις να είσαι φαλακρή. Γιατί λοιπόν δεν φοβάσαι μήπως αυτές δε κάνουν φαλακρή;»

γ' Η Περκία, σύζυγος του Βρούτου, όταν έμαθε το σχέδιο του άντρα της για τη δολοφονία του Καίσαρα, ζήτησε ένα ξυράφι μαγικιουρίστα δίδεν για να κόψει τα νύχια (της) και με αυτό αυτοτραυματίστηκε (τραυματίζει τον εαυτό της) καθώς της χλίστηκε δίδεν τυχαία. Έπειτα ο Βρούτος, αφού κλήθηκε από την κραυγή των υπηρετριών στην κρεβατοκάμαρα, ήθελε να την μαλώσει, επειδή τάχα είχε κλέψει την τέχνη του μαγικιουρίστα.

2α i → Λ (ο ρητορισμός στο ύφος και ο ρεαλισμός στο περιεχόμενο)  
ii → Λ (η δεύτερη περίοδος)  
iii → Σ

2β 1 → γ  
2 → ε  
3 → δ  
4 → α

5 → β

2γ

1 → ε  
2 → γ  
3 → δτ  
4 → β

5 → α  
6 → δ  
7 → ζ

2

28 1 → δ 3 → α  
2 → β 4 → γ

2ε → α (ο κομποδιστὴς)

|         |                             |
|---------|-----------------------------|
| 3 1 → θ | παῦρος → paupertate         |
| 2 → ε   | μαθήρι → materiam           |
| 3 → β   | δεήνομς → posset            |
| 4 → α   | υπέρτατος → super           |
| 5 → στ  | ἀειπώνδος → respondisset    |
| 6 → λ   | διττός → dubito             |
| 7 → γ   | ἐκαλιστός → cultellum       |
| 8 → δ   | ἐξα(=πριόνι) → resecandorum |
| 9 → ζ   | ξενάγος → obiurgandam       |
| 10 → η  | πειρατής → experiri         |

4 illud  
a viliorē  
- materiae / materiei  
divitiarum  
α aliqua καὶ aliquae  
β maturissime καὶ maturime  
ornatrix  
vestes / vestis  
tempora  
isti  
γ vir  
consilii / consili  
ungue / ungui , ἀρσενικὸ χέρος  
ferrum

⑤ α obferas / offeras  
factus esset  
factum iri  
licuit / licitum est  
efficeris / efficere  
β coepturam / esse  
solitura sis  
velint  
mallemus  
non vult

χ interficere \*  
resectum iri \*  
{ Δεν έχει συνίνο  
posces  
elapsurum esse

{ \* το interficiendo είναι Π.Φ. ⇒ προτακτική στην Π.Φ.  
και το resecandum (χέρουνδιακά - χέρουνδιακή έλξη) }

⑥ α in divitiis : επιρρηματικός (επιρρηματικός) προσδιορισμός  
της κατάστασης στο ρήμα explicabit  
β cana : καθηγορεύμενο στο εννοούμενο filia (υποκ. του esse)  
esse : ανακείμενο του ρήματος mallet, τελικό ανα-  
ρέμματο, έχει υποκείμενο το εννοούμενο filia,  
άρα έχουμε ταυτοπροσωπία  
χ se : ανακείμενο του ρήματος vulneravit, άμεση  
αυτοπάθεια

vocatus : επιρρηματική χρονική μετοχή, συννημένο  
στο υποκείμενο του ρήματος (venit) Brutus,  
δηλώνει το προτερόχρονο στο παρελθόν.

⑦ si minus : Si non licebit (sapiēti) ei in divitiis virtutem explicare  
in paupertate : sapiens in paupertate virtutem explicabit.

→ οι είδος ανοικτή υπόθεση στο μέλλον  
Υ: si licebit (si + Ορ. Μέλ.) Α: explicabit (Ορ. Μέλ.)

⑧ Utrum post aliquot annos cana esse  
maior an calca?

(Σ.Σ.: Δεν ξεχνάμε το ερωτηματικό: βαθμολογείται)

⑨ Postquam / ut / ubi / simul Augustus hanc rem  
audivit (n: audiverat)

• Cum Augustus hanc rem audivisset

⑩ α) ut resecaret unguis(/-is)

β) quae resecaret unguis(/-is)

γ) unguis(/-is) resectum

δ) ad resecandos unguis(-is)

↳ ad + αιτιατική χερουνδιακού, που προέκυψε από  
υποχρεωτική χερουνδιακή έλξη, καθώς είχε  
εμπρόθετη αιτιατική χερουνδίου με ακαίμενο  
σε αιτιατική [ad resecandum unguis(-is)]

Σ.Σ.: unguium resecandorum causa : causa +

γενική χερουνδιακού, το οποίο προέκυψε με υποχρε-  
ωτική χερουνδιακή έλξη, καθώς υπήρχε εμπρόθετη

γενική του χερουνδίου με ακαίμενο σε αιτιατική

[unguis(-is) resecandi causa]

⑪ elapsa : αιτιολογική μετοχή υποκειμενικής/υποθε-  
τικής αιτιολογίας, επειδή συνοδεύεται από το

velut

→ quod / quia / quoniam is elapsus esset

- 12) Δευτερεύουσα αιτιαλογική πρόταση → αιτιαλογική μετοχή  
Επειδή το ρήμα *praeterisset* είναι χρόνου υπερ-  
υτελικού ενεργητικής φωνής, τρέπουμε τη σύνταξη  
σε παθητική με μετοχή παρακειμένου.  
Σε αυτή την περίπτωση μας ενδιαφέρει το αντικεί-  
μενο του ρήματος, το *officium*, το οποίο δεν  
αποτελεί όρο της κύριας, άρα θα έχουμε αφαιρε-  
τική απόλυτη μετοχή. Και το υποκείμενο του ρή-  
ματος *Caesia*, που θα τραπεί σε ποιητικό αίτιο,  
συμπλητεί με το Ατακείμενο του γερουνδιακού εατ,  
άρα η αφαιρετική απόλυτη μετοχή θα είναι  
ιδιόζουσα/νόθη. Δεν δηλώνουμε οπότε το ποιητικό  
αίτιο.

→ *Brutus ad eam obiurgandam venit tonsoris  
officio praerepto*  
Υ → ιδιόζουσα/νόθη αφαιρ. απόλυτη αιτιαλ. μτχ.

- 13) Η γερουνδιακή έλξη είναι υποχρεωτική, γιατί  
πριν γίνει, είχαμε εμπρόθετο γερουνδίο με  
αντικείμενο σε αιτιατική  
Η μορφή που είχε πριν γίνει γερουνδιακή έλξη είναι η εξής:  
*de intensificando Caesarem*

- 14) • quominus id faceret : α) Η δευτερεύουσα συντακ-  
τική πρόταση του *quominus* εισάγεται με τον συν-  
δεσμο *quominus*, γιατί το ρήμα *effarctus* είναι καταφατικό  
β) Εκφέρεται με υποτακτική (*faceret*), όπως όλες οι  
πρότασεις του *quominus*, γιατί το περιεχόμενό της  
εκφράζει την πρόθεση του υποκειμένου της κύριας  
πρόταξης. (Συγκεκριμένα, με Υποτακτική Παρατατικού,

γιατί εξαρτάται από ρήμα ιστορικού χρόνου (velut) και δηλώνει το σύγχρονο στο παρελθόν. Έχουμε ιδιόμορφη ακολουθία χρόνων. Η πρόθεση είναι ιδωμένη τη στιγμή που εμφανίζεται στο μυαλό του ομιλήτη (συγχρονισμός της κύριας με τη δευτερεύουσα πρόταση) και όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής της)\*

(\* Κακονικά, για να χράψουμε και αυτό, πρέπει να μας ζητάνε εκφορά. Ή : έκθεση και χρόνο)

• quin calva esse nolis : Η δευτερεύουσα ούβια-εακή πρόταση του quin εισάγεται με τον σύνδεσμο quin, γιατί το ρήμα εξάρτησής (non dubito) είναι αρνητικό.

• ne istae te calvum faciant : α) Η δευτερεύουσα ούβια-εακή ενδοιαστική πρόταση εισάγεται με τον ενδοιαστικό <sup>σύνδεσμο</sup> ne, γιατί εκφράζει φόβο μήπως γίνει κάτι το ανεπιθύμητο.

β) Εκφέρεται με υποτακτική (faciant), όπως όλες οι ενδοιαστικές προτάσεις, επειδή το περιεχόμενό της αφορά κάτι το ενδεχόμενο ή πιθανό. \* (Συγκεκριμένα, με υποτακτική ενεστώτα, γιατί εξαρτάται από αρκτικό χρόνο (non times) και δηλώνει το σύγχρονο στο παρόν. Έχουμε ιδιόμορφη ακολουθία των χρόνων. Ο φόβος είναι ιδωμένος τη στιγμή που εμφανίζεται στο μυαλό του ομιλήτη (συγχρονισμός της κύριας με τη δευτερεύουσα πρόταση) και όχι τη στιγμή της πιθανής πραγματοποίησής του) \*